

пжтъ и плачаше. “Що ти е, чедо, по-
 пыталъ го сладкодумно, защо плачешъ и
 кждѣ отивашъ? Кажи ми, ако можъ да ти
 помогнѣ нѣщо, да отнемѣ скърбь-тъ ти;
 какво е това що посишъ и кждѣ го заноси-
 шъ: „—То сѣ ветхытъ дрешкы на гор-
 кѣтъ ми майкѣ и гы занасямъ да гы про-
 дамъ; тѣ сѣ вече найпослѣднето ни при-
 бѣжище, расправяше момичето безъ да
 знае че говори на царя. А че какъ тѣй
 сте испаднѣли до толкозь? попыта царьтъ.
 Е да бѣше живъ баща ми, който много
 пжтъ е проливалъ кръвть си за отече-
 ството, или ако да получавахмы пристой-
 ното по заслугытъ му възмездіе, на вѣр-
 но че ный нѣмаше да дойдемъ до туй
 жалостно състояніе въ което ся намѣр-
 вавы.

Умиленъ отъ това царьтъ, раздумваше
 момичето и казуваше му, че ако бы царьтъ
 да знае за злочестинѣтъ ви, безъ друго
 бы ви нѣщо помогнѣлъ. За туй трѣбало
 да му дадете жалбѣ и да турите нѣкого
 да прѣдстави правдинытъ ви.